ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 20 ΜΑΪΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 21

ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Τὸ παρὸν δημοσίευμά μου ἀποβλέπει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον :

Κατὰ γνώμην σύμφωνον τῶν σημερινῶν πολιτειολόγων, συνταγματολόγων καὶ ποινικολόγων, ὁ ἄπιστος, ὁ αἱρετικός, ὁ ἑτερόδοξος, ὁ ἀλλόδοξος καὶ πᾶς ἄλλος, θέλων νὰ ἀρνηθῇ ἢ νὰ ἐπικρίνῃ οἱονδήποτε θρησκευτικὸν δόγμα, ἐπιχειρῶν ἀκόμη νὰ ἐπικρίνῃ τὰ θέσμια ἢ τὴν κατάστασιν οἱασδήποτε Ἐκκλησίας, καὶ αὐτῆς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας Πολιτείας τινὸς ἢ παρερμηνεύων τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ προσπαθῶν δὲ νὰ διαδώσῃ διὰ τοῦ τύπου, δι' ὁμιλιῶν καὶ συζητήσεων τὰς δοξασίας του, πολιτειακῶς καὶ νομικῶς δικαιοῦται εἰς ἐλευθέραν ἐκδήλωσιν τῆς γνώμης του καὶ προσπάθειαν μεταδόσεως τῶν δοξασιῶν του. Καὶ ὅπου δὲ τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι ἀπαγορεύουν τὸν προσηλυτισμόν, οἱ συνταγματολόγοι καὶ οἱ ποινικολόγοι δέχονται ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸν ἀθέμιτον καὶ ἔκνομον προσηλυτισμόν, καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐνεργούμενος διὰ συζητήσεως καὶ διδασκαλίας, προφορικῆς ἢ γραπτῆς.

Εἰς ὅλα τὰ ἀνωτέρω σημεῖα οἱ ἀντιφρονοῦντες πρὸς τοὺς ἀπίστους τοὺς αἱρετικούς, τοὺς ἑτεροδόξους, τοὺς ἀλλοδόξους, τοὺς ἐπικριτὰς τῆς θρησκείας ἢ τῆς Ἐκκλησίας, μόνα ὅπλα πολέμου καὶ ἀμύνης δύνανται νὰ ἔχουν τὰ παρεχόμενα εἰς ὅλους ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς συζητήσεως. Ἑπομένως, προκειμένου καὶ περὶ τῶν λεγομένων Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, πρέπει νὰ χωνευθῇ καλά, ὅτι μόνον διὰ τὰς ἀπιστίας των, τὰς αἱρέσεις των, τὰς πεπλανημένας διδασκαλίας των, τὰς γελοίας παρερμηνείας των, τὰς τερατώδεις διαστροφάς των εἰς βάρος τῶν Γραφῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ διοικητικὴ ἢ δικαστικὴ ἐνέργεια ἐναντίον των.

Θὰ δείξωμεν ἤδη ποῦ, κατὰ τοὺς κειμένους παρ' ἡμῖν νόμους, χωρεῖ τοιαύτη ἐνέργεια.

Τὸ ἄρθρον 135 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἔχει οὕτω: «Κατὰ νόμους ἰδιαιτέρους (τῆς στρατιωτικῆς καὶ ποινικῆς νομοθεσίας) θέλουν δικάζεσθαι ὅσοι ἀποφεύγουν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπηρετεῖν δι' ὅπλων, καθὼς καὶ ὅσοι ἀναπείθουσιν ἢ ὑποστηρίζουσιν εἰς ἀποφυγὴν ταύτης ὑπηκόους τοῦ Κράτους.»

Οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν εἶναι ἔνοχοι παραβάσεως τοῦ ἄρθρου τούτου. Εἰς τὸ κατὰ μυριάδας μυριάδων κυκλοφορῆσαν καὶ ἐν Ἑλλάδι ἔντυπόν των, ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι», καταγγέλλουν ἐπανειλημμένως τοὺς ἐκκλησιαστικούς, ὅτι, «προσκυνήσαντες τὸν Σατανᾶν ἡγίασαν τὸν πόλεμον, ἀνεκήρυξαν αὐτὸν νόμιμον, συνήθροισαν ἄνδρας διὰ τὸν στρατὸν καὶ παρεκίνουν αὐτοὺς νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν». Καὶ εἰς ἄλλο δὲ ἔντυπόν των, ὡσαύτως κυκλοφορῆσαν ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύγκρισις τῶν διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Κλήρου», ὀνειδίζουν τὸν Κλῆρον διὰ τὸ ὅτι «εὐλογεῖ καὶ κοινωνεῖ τὸν στρατιώτην καὶ τὸν προτρέπει εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντός του». Περὶ τῆς ἀντιστρατιωτικῆς διδασκαλίας καὶ προπαγάνδας τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν μᾶς πληροφορεῖ καὶ τὸ ἔργον των ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑκατομμύρια νῦν ζώντων οὐδέποτε θὰ ἀποθάνωσι.» Εἰς σελ. 73 τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως ἀναγινώσκομεν ὅτι κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἠρνήθησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν των καὶ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις Γερμανίας, Αὐστρίας, Καναδᾶ καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὴν δίωξίν των δ' ἐκείνην θεωροῦν ὡς τίτλον ἁγίου μαρτυρίου (βλέπε «Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι» σελ. πρώτην). Κατόπιν τούτων τὸ ἄρθ. 135 τοῦ Ποινικοῦ μας Νόμου εἶναι ἀναμφισβητήτως ἐφαρμοστέον κατὰ τῶν πρακτόρων τῆς προπαγάνδας τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν.

Τὸ ἄρθρον 199 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο «μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐξυβρίζει διὰ περιφρονητικῶν

λέξεων, κινημάτων ἢ ἀπειλῶν, ἢ βλασφημεῖ, χλευάζει ἢ λοιδορεῖ ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν».

Οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν εἰς τὸ ἔντυπόν των «οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι», τὸ ὁποῖον ἐξέδωκαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κυκλοφοροῦν ὡς διακήρυξιν τοῦ Διεθνοῦς Συλλόγου των, ἐξυβρίζουν διὰ περιφρονητικῶν λέξεων, χλευάζουν καὶ λοιδοροῦν τὸν Κλῆρον ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Οὕτω ὀνομάζουν τὸν Κλῆρον «Σπέρμα τοῦ Σατανᾶ», καταγγέλλουν τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουν ὡς ἀπίστους ὅτι «συμμετέσχον σατανικῆς συνωμοσίας» καὶ προβαίνουν εἰς σ ιρὰν περιφρονητικῶν ἐξυβρίσεων καὶ χλευασμῶν καὶ λοιδοριῶν κατὰ τοῦ Κλήρου, διὰ τὰ καθέκαστα τῶν ὁποίων παραπέμπομεν εἰς τὸ ῥηθὲν χιλιαστικὸν ἔντυπον.

Τὸ ἄρθρον 196 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἔχει τοῦτο ὡς ἑξῆς: «Φυλάκισις, τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ ἐν ὑποτροπῇ τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν, ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἰς δημοσίαν ὁμιλίαν, ἐγγράφως ἢ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων προσβάλλει διὰ περιφρονητικῶν χλευασμῶν ἢ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὰ δόγματα, τὰς διατάξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἄλλης θρησκείας, ὑφισταμένης μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως».

Ἡ προπαγάνδα τῶνΣπουδαστῶν τῶν Γραφῶν εἶνε καταδιωκτέα καὶ ἀξιόποινος καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: Εἰς τὸν Α΄. τόμον τῶν Γραφικῶν μελετῶν, σελ. 354 καὶ 355 τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως, προσβάλλουν ἐν γένει τὸν Χριστιανισμὸν ὡς «Βαβυλῶνα» καὶ τὸν ἀπειλοῦν δι' «αἰωνίας ἀνατροπῆς καὶ αἰωνίου μίσους.»—Εἰς τὸν Ζ΄. Τόμον τῶν Γραφικῶν μελετῶν των, σελ. 546, γνωματεύουν ὅτι κατὰ τὰς Γραφὰς θὰ κυριαρχήσῃ παγκοσμίως ὁ Σιωνισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς καὶ θὰ ξηρανθῇ ἡ Χριστιανωσύνη.—Εἰς τὸ ἔντυπόν των «οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι» μεταχειρίζονται περιφρονητικοὺς χλευασμοὺς καὶ δυσμενεῖς ἐκφράσεις κατὰ τῶν θεσμῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συνόδων, τῶν Πρεσβυτερίων, τῶν Πατριαρχῶν, τῶν ἐπισκόπων, τῶν δογμάτων τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, χαρακτηρίζοντες τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀπίστους, ὡ ψεύστας, ὡς συνωμότας καὶ συμμάχους τοῦ Σατανᾶ, καὶ καταγγέλλοντες τὰ Χριστιανικὰ δόγματα ὄχι μόνον ὡς ψευδῆ, ἀλλ' ὡς ἀπότοκα καὶ ταῦτα δόλου τῶν ἀπίστων ἱερέων καὶ ἀποκυήματα Σατανικά.— Εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἔντυπόν των, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύγκρισις τῶν διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Κλήρου», καθυβρίζουν τοὺς Ναοὺς ὅτι εἶναι σπήλαια ληστῶν καὶ οἶκοι ἐμπορίου. Ἡ δὲ ὕβρις καὶ ἡ περιφρόνησις εἶνε θρασύτεραι, καθόσον, προδήλως ἐκ τερατώδους κακοπιστίας, ἰσχυρίυυνται ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐχαρακτήρισεν ὡς τοιούτους τοὺς ἱεροὺς Ναούς. Καὶ αὐτόθι δὲ ὀνειδίζουν τοὺς ἱερεῖς ὅτι αὐτοί, παρὰ τὴν πρὸς τοὺς Ναοὺς ἐσχάτην περιφρόνησιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπενόησαν τὸ ψεῦδος, ὅτι οἱ Ναοὶ εἶνε οἶκοι Θεοῦ (Βλέπε αὐτόθι Μιχαὴλ Γαλανοῦ «Καθρέπτισμα τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν» σελ. 65.)

Τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Τὸ 149 ἔχει οὕτω: «Ὅστις καθ' οἱονδήποτε τρόπον προσκαλεῖ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας εἰς παράβίασιν τῶν Νόμων καὶ τῶν Διαταγμάτων τῆς Κυβερνήσεως, ὅστις ζητεῖ νὰ ἑλκύσῃ προσηλύτους εἰς λεγόμενα θρησκευτικὰ δόγματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνεργούμενα εἶναι ἀσυμβίβαστος ἡ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τάξεως, ὑποβάλλεται εἰς φυλάκισιν ἕξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καὶ προσέτι, ἐὰν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης ἀποβάλλεται τῆς ὑπηρεσίας».

Τὸ δὲ ἄρθρον 150 διακελεύει: «Εἰς φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς ἕως ἑνὸς ἔτους καταδικάζεται ὅστις εἰς δημοσίαν συνέλευσιν ἢ εἰς δημόσιον τόπον, παρόντων πολλῶν ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ παραστάσεων ἢ ἄλλων ἀνακοινώσεων πρὸς τὸ δημόσιον, δυσφημεῖ, λοιδορεῖ περιφρονητικῶς καὶ χλευάζει τὸ Πολίτευμα, τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ἢ τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸ Πολίτευμα Νόμους ἢ προσβάλλει αὐτά, ζητῶν νὰ τὰ ἀνατρέψῃ.—Προσβολὴ διὰ βλασφημίας, λοιδορίας ἢ περιφρονητικοῦ χλευασμοῦ κατ' ἄλλων καθεστώτων Νόμων ἐπισύρει τὸ πολὺ φυλάκισιν ἕξ μηνῶν».

Εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα προσκρούουν οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν διαδίδοντες διδασκαλίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐνεργουμένας εἶναι ἀσυμβίβαστος ἡ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ δυσφημοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἐν γένει τὰ καθεστῶτα πολιτεύματα καὶ διακηρύττοντες ὅτι κατὰ θεῖον θέλημα θ' ἀνατραπῶσι διὰ τῆς βίας. Ἐκ τῶν ἀναριθμήτων χωρίων, τὰ ὁποῖα πιστοποιοῦσι τὴν τοιαύτην ἀξιόποινον ἐνοχὴν τῆς προπαγάνδας τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς: Εἰς τὸν Α΄. Τόμον τῶν Γραφικῶν Μελετῶν των, σελ. 295 καὶ 296 τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως ἀναγινώσκομεν: «πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ταύτης ἀποστολῆς πρωτίστως παρίσταται ὡς ἀναγκαία ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἐθνικῶν τούτων Κυβερνήσεων. Διότι αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, δὲν θὰ παραδοθῶσιν εἰ-

ρηνικῶς, ἀλλὰ δέον νὰ δεθῶσι καὶ συγκρατηθῶσι διὰ βίας». Βασιλείας δὲ τοῦ κόσμου τούτου ἐννοοῦν οἱ Σπουδασταὶ ὅλα ἐν γένει τὰ Κράτη, ἀνεξαρτήτως τῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος. Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτουν: «ἐξ ἀπόψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ προφήτου Δανιὴλ θεωροῦντες τὰς ἐνεστώσας κυβερνήσεις καὶ κατανοοῦντες τὸν θηριώδη, καταστρεπτικόν, κτηνώδη καὶ ἰδιοτελῆ αὐτῶν χαρακτῆρα, αἱ καρδίαι ἡμῶν ἀνυπομόνως ποθοῦσι διὰ τὸ τέλος τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν Κυβερνήσεων». Ὅπως ἀντικατασταθῶσι μὲ ποίας Κυβερνήσεις; Εἴδομεν πρὶν ὅτι οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν βεβαιοῦν τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς διακυβέρνησιν τοῦ κόσμου σύμπαντος ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμὸν καὶ τὸν Σιωνισμόν.

Ὁμοίαν ἐνοχὴν ἀξιόποινον τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν συναντῶμεν καὶ εἰς τὸ γνωστόν μας ἤδη ἔντυπόν των «οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι».

Κατὰ τὸ σύστημά των ὅπως στηρίζωσι καὶ τὰ ἀνατρεπτικὰ διδάγματά των εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἰσχυρίζονται ὅτι κατὰ θέλημα τοῦ Ἰεχωβᾶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ἀνθρώπινα συστήματα εἶναι καταδικασμένα νὰ ἐκλείψουν εἰς πῦρ καὶ εἰς αἷμα.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ο ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΟΝ

Περὶ τῆς κανονικῆς θέσεως τῆς ἐν ὑπερορίᾳ ρωσικῆς ἱεραρχίας.

Σεβασμιώτατε,

Μετὰ μεγάλης λύπης ἐκ τῶν γραμμάτων ὑμῶν ἔγνων τὴν θλιβερὰν διάστασιν, τὴν ἐπελθοῦσαν μεταξὺ τῶν ὑπερορίων ἐπισκόπων τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν αὕτη δι' ἀνεκφράστων δοκιμάζεται δεινῶν ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καὶ ὁ στοιχειώδη τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων κεκτημένος γνῶσιν ὀφείλει βεβαίως νὰ γινώσκῃ, ὅτι ἡ οὕτω καλουμένη Σύνοδος τοῦ Κάρλοβιτς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πραγματικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀδύνατον κατ' οὐσίαν νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ χωρισθεῖσα ἀπὸ τῆς Ρωσίας ὑπερόριος ρωσικὴ Ἐκκλησία, καὶ δὴ ὑφισταμένη ἐν χώραις ὀρθοδόξοις, ἐν αἷς ὑπάρχουσιν αἱ τοπικαὶ αὐτῶν Ἐκκλησίαι. Οἱ κανόνες δὲν ἐπιτρέπουσιν ὅπως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὑπάρχωσι δύο ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Οὕτω οἱ ἐν Ρωσίᾳ ζῶντες ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ὑπήγοντο μετὰ τοῦ κλήρου αὐτῶν εἰς τὴν τοπικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσιν ἰδίαν ἀνεξάρτητον ἑλληνικὴν ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίαν. Τὸ αὐτὸ δέον σήμερον νὰ γείνῃ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐν ἄλλαις ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ρώσους ὀρθοδόξους, εἰς οὓς αὗται παρέσχον ἄσυλον. Τούτου ἕνεκα δὲν ἀναγνωρίζω ὡς ἐπίσκοπον τῶν ἐν Ἑλλάδι ρώσων προσφύγων τὸν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην ὑπὸ τοῦ τέως μητροπολίτου Κιέβου καὶ Γαλικίας κ. Ἀντωνίου ἀποσταλέντα ἐπίσκοπον Ἑρμογένη.

Γινώσκομεν, ὅτι ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης Τύχων δὲν ἀνεγνώριζε τὴν ἐπὶ τῶν ὑπερορίων ρώσων δικαιοδοσίαν τῶν ἐν Κάρλοβιτς ἐπισκόπων, ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ ὅτι ἔχετε παρ' ἐκείνου τὴν εὐλογίαν εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑμῶν διακονίαν.

Ὁ τέως μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλικίας Ἀντώνιος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ παρ' αὐτῷ ὀρθόδοξοι ρῶσοι ἐπίσκοποι ὀφείλουσι νὰ ὑποταχθῶσι τῷ Σέρβῳ Πατριάρχῃ, διότι δὲν δύνανται κανονικῶς νὰ ἐνεργῶσιν ὡς μὴ μόνον ἐστερημένοι ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ὡς ἀντικατασταθέντες ἐν ταῖς ἐν Ρωσίᾳ ἐπαρχίαις αὐτῶν δι' ἄλλων κανονικῶν ἐπισκόπων. Μόνον τότε δύναται ὁ ἐπίσκοπος κανονικῶς νὰ ἐνεργῇ, ὅταν εἶνε ὁ πραγματικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ ποιμνίου του, ἤτοι ὅταν κέκτηται τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἐπαρχίαν. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς κανόνας δὲν ἐπιτρέπει τὴν χειροτονίαν ἐπισκόπου ἄνευ ὡρισμένης ἐπαρχίας.

Τούτου ἕνεκα ἡ σύνοδος τοῦ Κάρλοβιτς οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος διὸ καὶ οὐδεμία αὐτῆς σχετικὴ ἀπόφασις κέκτηται κανονικὴν ἰσχύν. Δύνασθε ἐν ἠρεμίᾳ συνειδήσεως καὶ ἐν πλήρει τῷ κανονικῷ καὶ κατ' ἀρχὴν δικαίῳ ὑμῶν νὰ συνεχίζετε τὸ ἅγιον ἔργον τοῦ ἱεραρχικοῦ ὑμῶν διοικητικοῦ καὶ ἱερουργικοῦ λειτουργήματος, τὸ τοσοῦτο πολύτιμον διὰ τοὺς ρώσους ὀρθοδόξους χριστιανοὺς καὶ τὴν Ρωσσικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης Τύχων προϋπετύπωσε, διὰ τῆς δράσεώς του, εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τὴν νέαν ἱστορικὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑμεῖς ἠκολουθήσατε, καὶ καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἵσταται ὑπὲρ τὴν πολιτικήν, ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἐπιρροῶν καὶ ἐνεργειῶν.

Ὁ Ἀρχιποιμὴν καὶ Σωτὴρ ἡμῶν εἴθε βοηθοῖ τὴν ἡμετέραν Σεβασμιότητα ὅπως ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀκωλύτως ἐξακολουθῆτε τὸ ἔργον ὑμῶν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐμοὶ δὲ τῷ ὁμοδόξῳ συναδέλφῳ ὑμῶν ἀπομένει ἵνα δέωμαι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ Πατρὸς τῆς εἰρήνης ὅπως διαθέσῃ ἀμφο-

τέρας τὰς μερίδας τῶν ρώσων ἱεραρχῶν εἰς εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν ἵνα λήξωσι πᾶσαι αἱ δοκιμασίαι τοῦ ὑπερορίου πολυπαθοῦς ὀρθοδόξου ρωσικοῦ λαοῦ.

Τῆς ὑμετέρας σεβασμιότητος ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

†Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀθῆναι 22 Μαρτίου 1927
(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

AUGUST HERMANN FRANCKE

Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον τελοῦνται πανταχοῦ τῆς Γερμανίας, καὶ δὴ ἐν Halle, ἀναμνηστικαὶ ἑορταὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 200 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φιλανθρωπιστοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς καὶ μεγάλου παιδαγωγοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης August Hermann Francke.

Ὁ Francke ἐγεννήθη τὴν 12 Μαρτίου 1663 ἐν Lübeck. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐπέδειξε σπανίαν εὐφυΐαν καὶ μέγαν ζῆλον διὰ τὰ γράμματα. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Gotha λατινικὴν σχολήν, κατὰ δὲ τὸ 1679 ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐρφούρτης. Ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐγκαταλείψας τὸ πανεπιστήμιον τοῦτο, μετέβη εἰς Κίελον, ὅπου ἐπεδόθη εἰς φιλοσοφικὰς καὶ θεολογικὰς μελέτας. Συμπληρώσας τὰς σπουδάς του ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ, μετέβη κατὰ τὸ 1684 εἰς Λειψίαν, ὅπου διορισθεὶς μάγιστρος, ἤρχισε δημοσίᾳ παραδόσεις καὶ μετὰ δύο ἔτη (1686) ἵδρυσε μετὰ τοῦ Παύλου Anton τὸ περίφημον Collegium philobiblicum.

Ὁ Francke ἦτο εὐσεβιστής, σφόδρα ἐπηρεασθεὶς ὑπὸ τοῦ Spener, ὃν ἐγνώρισε προσωπικῶς ἐν Δρέσδῃ. Τὰς δημοσίας διαλέξεις του ἠκολούθει πλῆθος κόσμου· ἐν τούτοις κατηγορηθεὶς διὰ τὰς ἀρχάς του, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Λειψίαν, προχειρισθεὶς εἰς διάκονον τῆς ἐν Ἐρφούρτῃ Augustinerkirche. Συνδέθη διὰ φιλίας μετὰ τοῦ Breithaupt, ἐντὸς ὀλίγου δέ, ἔχων καὶ τοῦτον ὡς βοηθόν, ἐπανήρχισε τὴν δρᾶσίν του. Τὸ ἑπόμενον ὅμως ἔτος (1691), κατηγορηθεὶς πάλιν ὑπὸ τῶν ἀμειλίκτων ἀντιπάλων του ὡς ταραξίας, νεωτεριστὴς καὶ εὐσεβιστής, ἠναγκάσθη καὶ τὴν Ἐρφούρτην νὰ ἐγκαταλείψῃ μεταβὰς εἰς Gotha. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Spener κατώρθωσεν ὥστε νὰ λάβῃ ὁ Francke τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως ἐν Glaucha καὶ τὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ κατὰ τὸ ἔτος 1694 ἱδρυθέντι πανεπιστημίῳ τῆς Χάλλης. Ἐνταῦθα ἔδρασεν ὁ Francke ἀπὸ τοῦ 1692 μέχρι τοῦ 1727, ἐπὶ 35 δηλαδὴ ἔτη, ἔχων ὡς βοηθοὺς τὸν Breithaupt, Anton, Lange καί τινας ἄλλους.

Ὁ Francke ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστὴς τῆς ὅλης πνευματικῆς κινήσεως, ἥτις ὡρμᾶτο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Γραφὴ εἶναι ἡ μόνη πηγὴ πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας· διὰ τῶν παραδόσεών του ὅθεν, αἵτινες κυρίως ἦσαν ἐξηγητικαί, προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ τὴν ἁγίαν Γραφὴν ὅσον τὸ δυνατὸν γνωριμωτέραν τοῖς φοιτηταῖς τῆς θεολογίας, πρὸς ἀνωτέρας δ' ἐν αὐτῇ σπουδὰς ἵδρυσε κατὰ τὸ 1702 τὸ Collegium orientale, (εἶδος φροντιστηρίου, ἔχοντος καὶ πρακτικὸν χαρακτῆρα, διὰ τοὺς φοιτητὰς πασῶν τῶν σχολῶν).

Ἰδίᾳ ὅμως ἔδρασεν ὁ Francke ὡς ἱερεὺς τῆς ἐν Glaucha (προάστειον τῆς Χάλλης) κοινότητος, ἔνθα διὰ τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ δὴ καὶ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων του κατέστη μετὰ ταῦτα τοσοῦτον διάσημος.

Ὅτε ἦλθεν εἰς Glaucha, εὗρε τὰ πνεύματα λίαν τεταραγμένα, ἕνεκα τῆς σκανδαλώδους διαγωγῆς τοῦ προκατόχου του ἱερέως Richter, κατηγορηθέντος ἐπὶ μοιχείᾳ. Ἐπὶ πλέον ὀκνηρία καὶ ἐπαιτεία ἐπεκράτουν ἐν τῇ ἐνορίᾳ του. Ἕνεκα τῆς εὐχαρίστου διαμονῆς ἐν Glaucha, οὐκ ὀλίγοι εὐκατάστατοι τῆς Χάλλης μετέβαινον ἐκεῖ, ὡς ἐκ τούτου δὲ συνέβαινον πολλαὶ ἠθικαὶ ἀταξίαι. Ταῦτα πάντα συνέτεινον ὥστε νὰ χαλαρωθῇ αἰσθητῶς ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Francke ὅμως κατώρθωσε συντόμως διὰ τῆς ἠθικῆς του ἐπιβολῆς νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ ποιμνίου του. Ἤρχισε τὰ κηρύγματά του, τὰ ὁποῖα, ἀπηλλαγμένα τεχνικῶν διακοσμήσεων καὶ ἐπιτετηδευμένης σοφίας ὄντα, εἰσήρχοντο εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν του καὶ διήγειρον ἐν αὐταῖς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν.

Ὁ Francke ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἐσυστηματοποίησε τὴν φιλανθρωπίαν. Περισυνέλεξε τοὺς ἀπόρους πλάνητας παῖδας καὶ παρέσχεν αὐτοῖς πλούσια τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἵνα φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὸ σχολεῖον. Χάριν αὐτῶν ἵδρυσε κατὰ τὸ 1695 τὸ «Σχολεῖον τῶν πτωχῶν». Τρία ἔτη βραδύτερον ἔθεσεν ὁ Francke τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ «Ὀρφανοτροφείου» του. Τὸ πελώριον τοῦτο ἵδρυμα, ὅπερ ἔκειτο πλησίον τοῦ «Σχολείου τῶν πτωχῶν» περιέλαβε σὺν τῷ χρόνῳ καὶ πολλὰ ἄλλα τμήματα: οἷον σχολεῖα διὰ τοὺς παῖδας τῆς μέσης καὶ ἀνωτέρας τάξεως παρθεναγωγεῖον, λατινικὸν σχολεῖον, ἑστιατόριον (δωρεὰν) διὰ τοὺς σπουδαστὰς καὶ δὴ καὶ διδασκαλεῖον (τὸ πρῶτον ὅπερ ἀπαντῶμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Παιδαγωγικῆς) Τὸ συγρότημα τοῦτο ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ἐντὸς ὀλίγου τοσοῦτον ηὐδοκί-

μησεν, ὥστε κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἱδρυτοῦ του (1727), ἤτοι μετὰ 30 περίπου ἔτη, περιέθαλπεν ἄνω τῶν 2200 παιδίων, περιελάμβανε δὲ καὶ ἄλλα τμήματα, οἷον οἰκοτροφεῖα, βιβλιοπωλεῖον, τυπογραφεῖον, νοσοκομεῖον, φαρμακεῖον, βιβλιοθήκην, διάφορα ἐργαστήρια κλπ., πάντα δηλαδὴ σχεδὸν τὰ παραρτήματα, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὸ σημερινὸν ἵδρυμα, διὰ τὸ ὁποῖον δικαίως σεμνύνεται ἡ Χάλλη.

Εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ τμήματα ἡ διδασκαλία διήρκει 6 ὥρας, ἐγίνετο δὲ μόνον κατὰ τὴν πρωΐαν. Τὸ θρησκευτικὸν μάθημα εἶχεν, ἐννοεῖται, τὴν πρωτεύουσαν θέσιν. Ὁ Francke ἐπεχείρησε νὰ κατανείμῃ τοὺς μαθητάς του ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος ἑκάστου.

Οὕτω, διὰ τῆς ἱδρύσεως τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ἤνοιξεν ὁ Francke νέαν ἐποχὴν φιλανθρωπικῆς δράσεως. Τὸ ἵδρυμά του ὑπῆρξε τὸ πρότυπον πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἱδρυθέντων πολυπληθῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων.

Ὑπὸ τοῦ φίλου τοῦ Francke Καρόλου Hildebrand von Canstein ἱδρύθη Βιβλικὴ ἑταιρεία, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐξεδόθησαν εἰς διάστημα μόλις 80 ἐτῶν (1715 — 1795) 1670333 ἅγιαι Γραφαί, 863890 Καιναὶ Διαθῆκαι, μέγας ἀριθμὸς ψαλτηρίων καὶ 105000 ἀντίτυπα ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν ᾀσμάτων, ἰδίως χάριν τῶν στρατιωτῶν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τῆς ἑταιρείας ταύτης ὁ κύριος μοχλὸς ἦτο ὁ Francke.

Ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Francke προῆλθον καὶ πολλοὶ ἱεραπόστολοι, οἱ ὁποῖοι ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον ἰδίως εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὁ Francke δύναται οὕτω νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ὁ πατὴρ τῆς γερμανικῆς—λουθηρανικῆς Ἱεραποστολῆς. Ἕτερος φίλος τοῦ Francke, ὁ Heinrich Wilhelm Ludolf, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐπιχειρήσας ταξίδια ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἐπισκεφθεὶς μεταξὺ ἄλλων πόλεων καὶ τὴν Κων)πολιν *.

Οὕτω ὁ Francke εἶναι μία ἔξοχος καὶ διαπρεπὴς φυσιογνωμία ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ. Ἐν τῷ περιφανεῖ τούτῳ ἐκκλησιαστικῷ ἀνδρὶ καὶ συγχρόνως παιδαγωγῷ συνδυάζονται ἔξοχος διάνοια, εὐσεβὴς καρδία καὶ ἐξαιρετικὴ θέλησις καὶ δραστηριότης πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀπροστατεύτων καὶ ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων. Ὑπῆρξεν ὁ ζηλωτὴς ἱερεύς, ὁ θερμουργὸς διδάσκαλος καὶ ὁ γλυκὺς φίλος τῶν παιδίων καὶ τῶν νέων. Παρ' ὅλους τοὺς διωγμοὺς καὶ τοὺς παντοειδεῖς κινδύνους δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἐξηκολούθησε μέχρι τέλους τοῦ βίου του ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του. Ἀπέθανε τὴν 8ην Ἰουνίου τοῦ 1727, εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν.

Ἐν Βερολίνῳ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

* Ὁ Ludolf εἶχε τὸ σχέδιον νὰ προπαγανδίσῃ κατὰ τὸ 1703, βοηθούμενος καὶ ὑπό τινος Ἕλληνος, ἐξέδωκε μετάφρασιν τῆς Κ.Δ εἰς τὸ νεοελληνικὸν ἰδίωμα. Τὰ σχέδιά του περὶ δράσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐξέθηκεν εἴς τινα πραγματείαν του, ἣν ἔπεμψε πρὸς τὴν Society for propagating ἥτις καὶ τὸν ὑπεστήριξε.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΜΑΪΟΣ	1	Κυρ. Β' Θωμᾶ	Β' Θωμᾶ	Α'	α'
	8	» Γ' Μυροφόρων	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	Δ'	β'
	15	» Δ' Παραλύτου	Δ' Παραλύτου	Ε'	γ'
	22	Ε' Σαμαρείτιδος	Ε' Σαμαρείτιδος	Ζ'	δ'
	29	ΣΤ' Τυφλοῦ	ΣΤ' Τυφλοῦ	Η'	πλ. α
ΙΟΥΝΙΟΣ	5	Κυρ. Ζ Ἁγίων Πατέρων	Ζ' Τῶν Ἁγίων Πατέρων	Ι'	πλ. β'
	12	Κυρ. τῆς Πεντηκοστῆς	Η' Πεντηκοστῆς	—	—
	19	» Α' Ματθαίου (Ἁγ. Πάντων)	Κυριακὴ Α' (Ἁγ. Πάντων)	Α'	πλ. δ'
	26	» Β' Ματθαίου	Κυριακὴ Β'	Β'	α'

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» τῆς 1 Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους δημοσιεύονται δύο γράμματα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ πάπα καὶ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου, τὸ μὲν πρὸς τὸν σεβ. μητροπ. Πετρουπόλεως Βενιαμὶν «καὶ τοῖς συν αὐτῷ ἱερωτάτοις μητροπολίταις καὶ ἐπισκόποις τῆς ἐν Ρωσίᾳ ἁγιωτάτης ἐκκλησίας», τὸ δὲ «τῷ σεβ. μητροπολ. σ. Ε: πρώην) Κιέβου Ἀντωνίῳ, τῷ ἐν Κάρλοβιτς τὰς διατριβὰς ποιουμένῳ». Καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου γράμματος ἡ Α, Θ.Π. δηλοῖ, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Οὐδόλως ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ἐκ τῆς μεθ' ὑμῶν ἐπικοινωνίας συναγάγητε καὶ διακηρύξητε ὡς συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἀναγνωρίζει ὑμᾶς ὡς τὴν μόνην ἐν Ρωσσίᾳ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς πρὸς ὑμᾶς διισταμένας ὁμάδας· διότι, κατὰ ἀλήθειαν εἰπεῖν, ἡμεῖς μακρὰν τῆς χώρας ὑμῶν εὑρισκόμενοι καὶ τῶν μέσων στερούμενοι ὅπως ἐξακριβώσωμεν τὴν πραγματικὴν ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὀρθότητος τῶν πρεσβευομένων καὶ τῆς κανονικοτητος τῶν πραττομένων, ἀδυνατοῦμεν ἀποφανθῆναι ποία ἐκ τῶν πολ-

λῶν νῦν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας μερίδων ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ δίκαιον. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπέχομεν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς ὁριστικῆς ἡμῶν κρίσεως ἐπὶ τῆς ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ἐν ἀναμονῇ δὲ τοῦ καταλλήλου χρόνου πρὸς τοιαύτην ὁριστικὴν ἀπόφανσιν τιμῶμεν καὶ περιβάλλομεν δι' ἀγάπης πολλῆς καὶ τὴν Σύνοδον μετὰ τῶν κοινωνούντων αὐτῇ καὶ τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀπεσχισμένην ὁμάδα, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῶν ἃς λαμβάνομεν πληροφοριῶν παρουσιάζεται κρατοῦσα τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ κανονικῆς λειτουργεῖται Ἱεραρχίας..».

Διὰ δὲ τοῦ πρὸς τὸν σεβ. Ἀντώνιον γράμματος χαρακτηρίζεται ὡς «ἀντικανονική» ἡ μέχρι τοῦδε ἐν Κάρλοβιτς διαγωγὴ τοῦ ἐν λόγῳ ἱεράρχου. «Πῶς— λέγεται ἐν τῷ γράμματι τούτῳ—παρασιωπῆσαι δυνάμεθα τὴν ἀντικανονικὴν Ὑμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναστροφήν; Πρόδηλον γὰρ ὅτι οἱ ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόνες ἀγνοοῦσιν Ἐκκλησίας «ὑπερορίους». Γινώσκουσι τοὐναντίον καὶ προστατεύουσι πᾶσαν Ἐκκλησίαν ἐντὸς τῶν κεκανονισμένων αὐτῇ ὁρίων. Ὑμεῖς ὅμως, ἀδιαφοροῦντες προφανῶς διὰ τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἱδρύσατε καινοτομοῦντες ἐξουσίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπὶ ἐδάφους κεκαλυμμενου ἤδη δι' Ἐκκλησιαστικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ παρὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν κανόνων, ὁριζόντων ἑκάστῃ Ἐκκλησιαστικῇ ἐξουσίᾳ τοπικὰ ὅρια, ὑμεῖς ἀπὸ Καρλοβιτσίου ἀξιοῦτε ποιμαίνειν τοὺς ἁπανταχοῦ γῆς διεσκορπισμένους εὐσεβεῖς Ρώσσους.

«Οὐδὲ ἐσκέφθητε ἡλίκη ἀποβήσεται τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἡ σύγχυσις, εἴπερ καὶ Ἕλληνες καὶ Σέρβοι καὶ Ρουμᾶνοι καὶ εἴ τις ἄλλη Ὀρθόδοξος Ἐθνότης τὸ ὑμέτερον παράδειγμα μιμούμενοι ἐγκαθίδρυον «ὑπερορίους Ἐκκλησιαστικὰς Συνόδους». Οὐδὲ ἐνεθυμήθητε ὅτι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐθνοφυλετικὴν ἀποκληθεῖσαν κατέκρινεν ὡς ἀντικανονικὴν ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλη Σύνοδος τοῦ 1872, ἐξ ἧς καὶ τὸ σχίσμα τὸ Βουλγαρικόν.

Καὶ πῶς μὲν οἱ λοιποὶ Ἁγιώτατοι Πατριαρχικοὶ Θρόνοι καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἀντιμετωπίσουσι τὴν καινοτομίαν Ὑμῶν οὐχ ἡμέτερον ἀποφήνασθαι· ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὅμως πνευματικῆς δικαιοδοσίας καθηκόντως πρόνοιαν ποιούμενοι, ἐπιθυμοῦμεν πληροφορῆσαι ἀπεριφράστως τὴν Ὑμετέραν φίλην Σεβασμιότητα καὶ τοὺς μετ' αὐτῆς ἐργαζομένους ἐν Κάρλοβιτς Ἀρχιερεῖς ὅτι πᾶσα ἐπέμβασις Ὑμῶν ὡς τάχα Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ σχέσει τῶν εὐσεβῶν Ρώσσων τῶν διαβιούντων ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Ἁγιωτάτου, Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἕξει ὡς ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τὴν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπειλουμένην ἐνέργειαν κατὰ τῶν ὑπερβαινόντων ὅρια αἰώνια, ἃ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔθεντο».

Ὁ νόμος τοῦ χριστιανοῦ στρατιώτου.

Αἱ φρικαλεότητες τοῦ τελευταίου πολέμου κατέδειξαν ὅτι, μέχρις οὗ πραγματοποιηθῇ τὸ ἰδεῶδες ἧς παγκοσμίου εἰρήνης, ἐπιβάλλεται μία παγκόσμιος διεθνὴς προσπάθεια πρὸς ἀναβίωσιν τῶν χριστιανικῶν, ἢ ἄλλως, ἱπποτικῶν ἀρετῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατῶν τοῦ κόσμου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ πρῶτον βῆμα ἐσκέφθη νὰ κάμῃ ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ» σύνδεσμος, καταρτίσας εἰδικὸν διὰ τὸν στρατιώτην νόμον, οἱονεὶ στρατιωτικὸν δεκάλογον, προωρισμένον νὰ διαδοθῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ δεκάλογος οὗτος ἔχει ὡς ἑξῆς:

«1. Ἐμπνεόμεθα ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2. Ἐπιθυμοῦμεν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, μέχρις ὅτου δὲ ἐπιτευχθῇ ἐπιθυμοῦμεν τὰ ὑποστηρίζωμεν ἀποφασιστικῶς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα εἰς τοὺς στρατούς.

3. Θέλομεν νὰ εἴμεθα καθαροὶ κατὰ τὸ σῶμα, εἰλικρινεῖς καὶ ἔντιμοι εἰς τοὺς λόγους μας καὶ ἀξιοπρεπεῖς εἰς τὰς πράξεις μας.

4. Θέλομεν νὰ εἴμεθα οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς νομιμοφροσύνης.

5. Θέλομεν νὰ σεβώμεθα καὶ νὰ ὑπερασπίζωμεν τὰς γυναῖκας, τὰ παιδία καὶ τοὺς γέροντας.

6. Θέλομεν νὰ ἐμποδίζωμεν πᾶσαν πρᾶξιν ἀνανδρίας καὶ σκληρότητος.

7. Θέλομεν νὰ ἀντιδρῶμεν κατὰ τῶν διαρπαγῶν καὶ τῶν δηώσεων.

8. Θέλομεν νὰ σεβώμεθα τὰς πεποιθήσεις καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἄλλων.

9. Θέλομεν νὰ προστατεύωμεν τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς ἱεροὺς τόπους.

10. Εἴμεθα ἡνωμένοι εἰς μίαν ἱερὰν φιλίαν· εἴμεθα πρόθυμοι νὰ προσφέρωμεν πανταχοῦ τὴν βοήθειάν μας».

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ διεδίδετο ὁ δεκάλογος οὗτος μεταξὺ καὶ τῶν ἡμετέρων στρατῶν καὶ νὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἀφορμὴ σχετικῶν διδασκαλιῶν καὶ εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Ζητοῦνται ἐργάται.

Ἐπιτροπὴ καταρτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς

Δημοσίας 'Ασφαλείας ὅπως συντάξῃ στατιστικὴν περὶ τῶν ἐκθέτων βρεφῶν καὶ περὶ τῶν αὐτοκτονιῶν, καὶ ἐκθέσῃ τὰ πορίσματα αὐτῆς, διηκρίβωσεν ὅτι ὁ μὲν ἀριθμος τῶν κατὰ μῆνα ἐκθέτων «βαίνει αὐξανόμενος λίαν σημαντικῶς», ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονούντων αὐξάνεται ἐπ' ἴσης ἰδίως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐξακριβώνει, ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος τῶν μὲν ἐκθέτων βρεφῶν εἶναι ὁ οἰκονομικός, τῶν δὲ αὐτοκτονιῶν ἡ νευρασθένεια. Τὸ πρᾶγμα, βεβαίως, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν. Ὄπισθεν ὅμως ἀμφοτέρων τῶν λόγων ὑπάρχει ὁ μοναδικὸς καὶ γενεσιουργὸς πάσης παρεμφεροῦς ἀνωμαλίας· καὶ εἶνε οὗτος ὁ ἠθικὸς λόγος. Ὁ ἠθικῶς διαπαιδαγωγημένος καὶ χαλυβδωμένος ἄνθρωπος δὲν ἀντιστρατεύεται κατὰ τῶν ἱερωτέρων ἐνστίκτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως: τοῦ μητρικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ. Πολὺς λοιπὸν ὁ θερισμὸς πρόκειται ἀνὰ τὰς ἀπεράντους τοῦ ἀγροῦ ἐκτάσεις, καὶ ἀνάγκη ἐργατῶν, παραγόντων θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς τοιαύτης ἐργασίας ἔσται ἡ στείρωσις τῶν πηγῶν τῶν θλιβερῶν τούτων φαινομένων.

Σημ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ παρατηρήσει τοῦ προηγουμένου φύλλου ἀναγνωστέον «νὰ ὑπερτερῇ» ἀντὶ τοῦ «νὰ μὴ ὑπερτερῇ». Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀντὶ «μ' αὐτὸν» ἀναγνωστέον «μετ' αὐτόν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπελύθη Ἐγκύκλιος τῆς Δ. Ι. Συνόδου πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν Λαόν, ἵνα προσφέρῃ τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἐν Καλλιθέᾳ «Οἴκου τῶν Τυφλῶν», ὑπὲρ οὗ θὰ περιαχθῇ δίσκος τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ,

—Τὸ Ἐπισκ. Δικαστήριον τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς: α.') τακτικὰ μέλη 1) Γεώργιος Σαμαρᾶς Οἰκονόμος, 2) Δημ. Καραπαναγιώτης Σακελλάριος, 3) Ἰω. Μπίστας Χαρτοφύλαξ, 4) Παν. Κουτσουράκης Πρωτέκδικος. β.') Ἀναπληρωματικὰ 1) Διαμ. Διαμαντόπουλος Σκευοφύλαξ, 2) Γεώργιος Δημόπουλος Σακελλίων, 3) Δημ. Ἀθανασόπουλος Ὑπομνηματογράφος, 4) Δημ. Στεφανόπουλος Ἱερομνήμων.

—Ὁ Σεβ. Μαντινείας μετέθεσε κατόπιν ἐκλογῆς τὸν ἐφημέριον τοῦ Προφήτου Ἠλιοὺ Τριπόλεως Ἀνδρέαν Παναγιωτόπουλον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τῆς αὐτῆς πόλεως.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας ὁ μοναχὸς Κωνστάντιος Καρύμπακας ἀντὶ τοῦ κατὰ μετάπεμψιν τοιούτου Νικοδήμου Γρουμπού ἀπερχομένου ἐκ τῆς Μονῆς.

—Σύμβουλος κατὰ μετάπεμψιν τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱ. Μονῆς «Ὀρθοκωστᾶς» διωρίσθη ὁ μοναχὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Γερμανὸς Λάρος ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Σεραφεὶμ Χαρμαντᾶ.

—Μετὰ νόμιμον ἐκλογὴν ὁ ἐφημέριος Καστανίτσης Βραστῶν Κωνστ. Παπαδόπουλος μετετέθη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Κοινότητος Ἁγίου Πέτρου—Κυνουρίας.

—Διὰ Π. Διατάγματος ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ ἱεροκήρυκος Μαντινείας Ἀρχιμ. Δημητρίου Θεοδόση.

—Δι' ὁμοίου Διατάγματος τῆς 8 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἐνεκρίθη ἡ δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπιβληθεῖσα ποινὴ δεκαετοῦς ἀργίας τῷ ἱερεῖ Σπυρίδωνι Κολαΐτη, ἐφημερίῳ Νεοχωρίου Κεφαλληνίας.

— Διὰ Π. Διαταγμάτων ἐνεκρίθη ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἑξαμήνου ἀργίας εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Παπαζαφειρόπουλον καὶ ὁμοία τοιαύτη εἰς τὸν ἱερέα Παναγ. Τσιγουρῆν, ἐφημερίους Ἀνδριτσαίνης τῆς Μητροπόλεως Τριφυλίας.

— Δι' ὁμοίου Διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἑξαμήνου ἀργίας εἰς τὸν ἱερέα Νικόλαον Παπαϊωαννίδην, ἐφημέριον Ἀσπριοῦ τῆς Μητροπόλεως Ναυπακτίας.

— Δι' ὁμοίου Διατάγματος ἡ κατὰ τὴν Ι. Μητρόπολιν Ἐλασσῶνος Ι. Μονὴ Τσιούμας ἀνεγνωρίσθη ὡς αὐτοτελὴς ἀποσπωμένη τῆς Ι. Μονῆς Ἀναλήψεως.

— Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου Βόννης (Γερμανίας) κ. Ehrhard ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ζητήσας παρὰ τοῦ Α΄ Γραμματέως Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Ρουμπάνη ἐμελέτησε τὸν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου φυλασσόμενον ἐκ μεμβράνης ἀρχαῖον χειρόγραφον κώδικα, ἐκράτησε δὲ σημειώσεις ἐξ αὐτοῦ. Περὶ τοῦ κώδικος τούτου ἔγγραψεν ἄλλοτε ὁ κ. Κ. Δυοβουνιώτης.

—Γενομένων ἐκλογῶν Ἡγουμενοσυμβουλίων τῶν Ἱ. Μονῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀνεδείχθησαν τῆς μὲν Ἱ. Μονῆς Πετράκη Ἡγούμενος ὁ Ἀρχιμ. Ἰωνᾶς Χρύσης καὶ Σύμβουλοι ὁ Ἀρχιμ. Παρθένιος Ροδόπουλος καὶ ὁ Ἱερoδ. Σπυρίδων Κοσαρᾶς, τῆς δὲ Ἱ. Μονῆς Πεντέλης Ἡγούμενος ὁ Ἀρχιμ. Προκόπιος Τζαβάρας, καὶ Σύμβουλοι οἱ ἱερομόναχοι Θεόκλητος Οἰκονόμου καὶ Ἱερόθεος Μητροφάνους καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Κλειστῶν Ἡγούμενος ὁ μοναχὸς Κωνστάντιος, Σύμβουλοι δὲ ὁ μοναχὸς Χριστόφορος Βούλγαρης καὶ Κλήμης Παπαθανασίου.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ τὴν τακτικήν του κάθοδον εἰς Πειραιᾶ, ἐπεσκέφθη τὸ Ζάνειον Ὀρφανοτροφεῖον καὶ τὸ Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, προήδρευσε δὲ ἐν μὲν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γηροκομείου Πειραιῶς, ἐν δὲ τῷ Δημαρχείῳ τῆς πρὸς ἀνέγερσιν νέου Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐν Πειραιεῖ μεγάλης Ἐπιτροπείας.

—Ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης θορυβώδους μηνύσεως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ἐφημερίδος τινὸς «Σύμπαν» κατὰ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Θεοφ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Θεοκλήτου, τὸ Συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, διαπιστῶσαν τὸ ἄδολον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐξέδωκε βούλευμα ἀπαλλακτικόν, τῶν μόνων ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας διαβεβαιωσάντων τὸ ἀφιλάργυρον και φιλάνθρωπον τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Κ)ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Μαρωνείας, ἐξαρχικῶς ἀποσταλεὶς εἰς Ἅγ. Ὄρος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἐξέτασιν τῶν ὑπό τινων ἐκεῖ μοναχῶν δημιουργουμένων περὶ τὸ «ἡμερολογιακὸν» ζητημάτων, ἀναφέρει πρὸς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ὅτι ἔλαβε πάντα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα πρὸς παρεμπόδισιν καὶ περιορισμὸν τῶν ἐκεῖθεν ἐξερχομένων μοναχῶν καὶ ἱερομονάχων καὶ ἐναντίον τῶν εὑρισκομένων ἤδη ἔξω τοῦ ἁγ. Ὄρους καὶ ἀναμιγνυομένων εἰς τὰ ἡμερολογιακά. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι πάντες ἀνεκλήθησαν ἐπὶ ἀπειλῇ βιαίας προσαγωγῆς καὶ ἀποκηρύξεως καὶ διαγραφῆς ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς ἀδελφότητος.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἀποκατέστησεν εἰς μὲν τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν Σηλυβρίας τὸν σεβ. μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης (ἀπὸ Σηλυβρίας) κ. Εὐγένιον, εἰς δὲ τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν Σερβίων καὶ Κοζάνης τὸν σεβ. μητροπολίτην πρώην Αὐστραλίας (ἀπὸ Κοζάνης) κ. Ἰωακείμ. Τούτων ὁ σεβ. μητροπολίτης Σηλυβρίας ἐκλήθη μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς πλήρωσιν τῆς κενωθείσης διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Χαλκηδόνος Νικολάου θέσεως.

—Τὴν προεδρείαν τῆς ἐφορείας τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς ἀνέλαβεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Καλλίνικος, διαδεχθεὶς τὸν ἀοίδιμον Χαλκηδόνος Νικόλαον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἑτέρα τῶν ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησιῶν, ἡ γινωσκομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα «συνοδική», ἀπηύθυνε πρόσκλησιν πρὸς πάντας τοὺς προέδρους τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ὅπως παραστῶσιν ἐν τῇ «τοπικῇ συνόδῳ τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας», τῇ συγκληθησομένῃ ἐν Μόσχᾳ περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους τούτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπονομῇ τοῦ τίτλου «Μακαριώτατος» τῷ Προέδρῳ τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Διονυσίῳ, ἡ Α. Μ. τῷ μὲν ἀρχιεπισκόπῳ Βίλνας σεβ. κ. Θεοδοσίῳ παρεχώρισε τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ ἐπανωκαλυμαύχου σταυρὸν ἀδαμάντινον, πρὸς δὲ τοὺς ἐπισκόπους Ἀλέξανδρον καὶ Ἀλέξιον ἐδώρησεν ἀνὰ ἓν πολύτιμον ἐγκόλπιον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος ἀγγέλλει λίαν προσεχῆ τὴν ἔκδοσιν «Ὁμιλιῶν ἐκ τῶν Εὐαγγελίων τῶν Κυριακῶν καὶ δώδεκα μεγάλων ἑορτῶν τοῦ ὅλου ἔτους». Ἕκαστον ἀντίτυπον θὰ τιμᾶται δρ. 25, προκαταβαλλομένων. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις «τῆς Ἐκκλησίας».

Ἔκθεσις τοῦ τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Παιδιατρικῆς Κλινικῆς κ. **Χρ. Μαλανδρίνου** περὶ τοῦ νοσοκομείου τῶν παίδων «Ἁγία Σοφία» ὑποβληθεῖσα τῇ Πρυτανείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐκδιδομένη ἐντολῇ τῆς πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου. Ἐν Ἀθήναις 2947.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ὁ Ἡγούμενος Ἁγίας Τριάδος τοῦ Λιβαδίου διακηρύττει ὅτι τὴν 29 Μαΐου ἐ. ἔ., ἐκτίθεται ἐν Ἐλασσῶνι εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τῶν αὐλαγάδων τοῦ Μετοχίου διὰ μίαν τετραετίαν. Πλείονες πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγ]βρύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 605]1927 τηλ]κης διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐνοικίασις τῶν εἰς θέσεις Τσάκωνα-Βαρδούκα τοῦ τέως δήμου Θεραπειῶν καὶ Σελλασίας κειμένων κτημάτων καλλιεργησίμων καὶ μὴ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις ταὐταρίθμου ἡμῶν διακηρύξεως, ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν πορὰ τοῦ Ἡγ]βουλίου κτὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Κατσίχτη, παρ' οἷς εὕρηνται κατατεθειμένα πάντα τὰ σχετικά, πρώτης προσφορᾶς ὁρισθείσης τῆς τιμῆς τῶν 25000 δραχμῶν ἐτησίως.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 29 Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἔξωθι τοῦ συμβολαιογραφείου Ἰωαν. Κατσίχτη ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Κατσίχτη καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως, Μονῆς καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες νὰ πλειοδοτήσωσι δέον νὰ παρουσιάσωσι πιστοποιητικὸν τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ὅτι τυγχάνουσι κατ' ἐπάγγελμα κτηνοτρόφοι. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τῇ 5 Μαΐου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος διακηρύττει ὅτι. Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2505]1645 ἐ., ἔ. διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τριάκοντα (30) ὀκάδων τριχὸς ἐξ αἰγῶν ἐφετεινῆς ἐσοδείας συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δέκα πέντε 15 κατ' ὀκάν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 12ην Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 11ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μείζονος προσφορᾶς ἢ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως δημοσιευομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 8 Μαΐου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σικλαίου Γρεβενῶν διακηρύττει ὅτι. Ἐκποιεῖται διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ὁ ἐν τῷ χωρίῳ Φίλη Γρεβενῶν κείμενος ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 29 τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ. Χρήστου Ἀκτσελῆ ὡς καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Γρεβενῶν ἢ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σικλαίου τῇ 5 Μαΐου 1927.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι